

Серпень 2021 року

1. Аделіна

У свої шістдесят п'ять Аделіна Василівна несподівано збагнула одну важливу, але вже не доленосну річ: вона була гарна!

Спонукав до цього висновку перегляд фотоальбому, що потрапив на очі під час прибирання. Ба більше, не просто гарна, а космічно вродлива! Давні світлини в фотоальбомі вразили її так, що вона засіла коло них на кілька годин, як була — у халаті, з віником між колін і ганчіркою в руці. Прикипіла поглядом до минулого.

Ось вона у двадцять три — а нізащо стільки не даси! Густе волосся спадає нижче лопаток, тонка довга шийка, наївні очі, вуста бантиком. Шістнадцять — не більше! Пригадала, як, ховаючись від батьків у підвалі, ставила поруч зі скалкою люстра фотографію Одрі Гепберн і годинами дивилася — чи схожа? Але як же вона себе тоді ненавиділа! Здавалася собі жирною, потворною, як казала мати — «неоковирною».

От якби тоді ще й одягатися так, як нинішні: у короткі шорти, у куценьку футболку, з-під якої сантиметрів

на тридцять, а то й більше, виглядає пружний животик (якого, власне, у неї ніколи не було!). Але ж — ні! Не дай Боже, щоби бретельки бюстгальтера визирали з-під декольте! Пристьобувала їх шпилькою. І завжди носила нижню спідничку під «марлівкою» (були в моді такі блаґенькі сукенки!) — щоб ноги не просвічувалися. Тепер над цим не паряться. Навпаки. Більше тіла — більше діла.

«І все ж таки не варто прибіднятися», — подумала Аделіна Василівна. Життя в неї (а це нині вже очевидно!) було насиченим, є чому позаздрити молодим, є про що згадати й нарешті заспокоїтися їй самій — тут, у батьківському будинку, у передмісті Києва, куди повернулася після стількох «одіссей» саме з цією метою. Заспокоїтися, угомонитися й почати розмірене, «пенсіонерське» життя в рідних пенатах.

Насадити айви й кизилу замість старих яблунь, зробити на ділянці острівці «камінного саду» та доріжки з білим гравієм (як було в Могікан-Лейку), розбити клумби, облаштувати невеликий басейн чи скляну альтанку з китайськими ліхтариками, завести хорта й виходити з ним до лісу на полювання, а ще було б класно купити мотоцикл чи хоча б мопед червоного кольору — давно хотіла.

Але перше завдання — упорядкувати хату, перепланувати, зруйнувати зайві стіни, прикупити нові меблі, побутову техніку. Усе зробити модерново. Не так, як було, а так, як мріяла: без квітчастих шпалер, кришталю, вигорілих килимів на стінах і плетених серветок на телевізорі. Уся ця раритетна розкіш поволі перекочувала до підвалу. Викинути шкода, зберігати ніде. Та й хоч якась згадка про батьків. Суворі були люди, Царство їм

Небесне. Коли сімнадцятирічною поїхала звідси — так більше не повернулася. Не показала сина. А як покажеш, якщо це для них не радість, а сором на все передмістя?! Це тепер із усім цим простіше. А тоді — прокляли.

Звідусіль, хай де би була, відсилала посилки. А нині, коли спустилася прибирати підвал, знайшла їх не розпакованими, запліснявілими. Не здивувалася, хоча засмутилася. Боялися вони пліток, осуду, казали: «Несповна розуму народилася».

А тепер що з неї візьмеш і що відбереш, якщо повернулася поважною пані при грошах і, як виявилось, не без колишньої вроди. Шкода, що не дожили, щоб порадіти. І, можливо, пробачити, порозумітися... Тепер одні літки заздритимуть: таке насичене життя, що й самим варто було б таке прожити.

Як приїхала, одразу до Мироськи зателефонувала.

Та щось про онуків, невістку й город годин зо дві розповідала. А потім каже: «Краще забігай, я там само живу!» — мовляв, голос у тебе не змінився, варто на фігуру глянути. І зареготала.

Мирося — найкозирніша дівчинка в класі!

Надягла Аделіна Василівна нові джинси, блакитне худі, бейсболку, кросівки. Забігла.

На свою голову!

Мирося з'явилася перед очима, мов атомний гриб. Аделіні Василівні не було куди очі подіти від жалю: жирнюща, у квітчастому халаті, у гумових кроксах. Звісно, без педикюру.

Нігтями по паркету можна стукати! На голові морквяного кольору вороняче гніздо. З-під гудзиків халата три шари «надчеревець» випинають. Хіба так можна?!

Виявляється, можна. І навіть треба. Інакше народ не зрозуміє. Мовляв, «варто шанувати свій вік!». Тобто, каже, якщо тобі за п'ятдесят, треба вже до «склеювання ластів» готуватися, а не світити колінцями крізь штучно вироблені дірки в джинсах. Защити треба.

Допоки ті ласти склеяться, ти, Миросько, ще років зо тридцять ніякі туфлі не надінеш через оці свої пазурі, якими ріллю можна рити. Тягни ножівку — відпиляю!

Обмінялися люб'язностями. Розреготалися. Обнялися. Випили по склянці вишнівки. Щоб уникнути розпитів, записала Аделіна рецепт, як таку смакоту робити, і запряглася, що сходить із Мироською на танці до «Лісової пісні».

Санаторій цей споконвіку був для «підшлункових» стариганів, скільки Аделіна з Миросею себе пам'ятають. Молодь туди не пускали, а нині всі, хто тут зі старожилів залишився, відриваються по повній. Вальси на дискотеках для тих «кому за...» витанцьовують, на вистави столичних артистів ходять по пенсійному квитку, кіно дивляться, із письменниками зустрічаються, коли тих привозять.

— Прикинь, — каже Мирося, — тоді — зась, а тепер, коли пофіг дим, ласкаво просимо! Тож як оговтаєшся, сходимо, молодість згадаємо! До речі, там досі твій Сцянич завгоспом працює. Золоті руки в нього, як і колись! Не відпускають його на пенсію.

Звісно, про Сцянича цікаво було почути. Якби ж то не так єхидно Мирося говорила. І про інших — цікаво. Мирося знає, про кого насамперед нагадати. Та ще пліткарка! Суперниця колишня.

— Єронімка твій теж тут, — повідомляє. — Ну той узагалі — капець! Котедж побудував, равликову ферму. Слимаків розводить! Слимаків їсть, слимаками вкривається, та ще й імпортує кудись аж до Франції. На «мерсі» по хліб до сільпо їздить. Нікого, типу, не впізнає — весь такий у білому — не підійти! Сцянич йому в тому котеджі все налагодив: басейн, гараж, теплу підлогу, ще там щось. Уявляю, що буде, як зустрінетеся. Ми ж думали, що ти за мільйонера заміж вийшла, не повернешся. А справді, з якого дива повернулася?

— Отже... — схилила голову Аделіна над аркушем. — На два кіло цукру — скільки вишень?

— А Вован твій так і нудить світом, — торочить своє Мироська. — Ким тільки не був! Навіть, уяви собі, лікував божевільних! Вивіски малював. Хто б подумав! Такий перспективний хлопчина був, якби тоді не сів. Дякувати Богові, що на старості літ ще не посадили, бо досі бешкетує. Хоча, блін, яка старість?! Кажуть, у нього молода коханка, в онучки годиться. Тож Вован твій у порядку. І виглядає нічьо-се...

Аделіна Василівна усі ці «твій, твого» повз вуха пропускає. П'ятдесят років минуло — мине ще стільки ж, а Мирося й у пеклі чи в раю (де вони там зустрінуться?!) Аделіні очі колотиме минулим.

Власне, про що ще з давніми друзями розмовляти, як не про минуле, занудьгувала Аделіна Василівна. Ненавиділа, коли серед ровесників починалися ці теребені — «А, пам'ятаєш?..». Ну пам'ятаю — і що?! Повертатися до минулого — ознака старості.

Що ці згадки тобі додають? Тільки віднімають.